

Ik zie je in Parijs

Kristin Harmel bij Boekerij:

*Als we elkaar terugzien
Ik wist het al
Jij kan me helpen
Zolang er sterren aan de hemel staan
Een dichtbij verleden
Het boek van verloren namen
Hier ben je veilig
De dochter uit Parijs
Voor altijd bij mij
Ik zie je in Parijs*

Kristin Harmel

Ik zie je in Parijs

Vertaald door Carolien Metaal

ISBN 978-90-492-1333-6
ISBN 978-94-023-3049-6 (e-book)
ISBN 978-90-492-1507-1 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Meet Me in Paris*
Vertaling: Carolien Metaal
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Simon Morgan / ArcAngel images
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 by Kristin Harmel Lietz. Published in agreement with the author,
c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor Jason en Noah,
omdat al mijn liefdesverhalen terugleiden naar jullie.*

De bovenkant van de Eiffeltoren verscheen in beeld, glinsterend in de ochtendzon boven een rij zinken daken van Haussmann-gebouwen. Julia Glovers adem stokte in haar keel. Ze was er. Ze was écht hier en Parijs was nog net zo magisch als ze zich herinnerde.

Er was zo veel leven verstreken sinds ze zevenentwintig jaar geleden een idyllische zomer had doorgebracht in een appartement in het Quartier Latin. Terwijl ze haar ogen sloot en de vertrouwde gistachtige en grassige geur van Parijs inademde door het achterraampje van haar taxi, zag ze voor zich hoe ze als tweentwintigjarige op een kleed in het Champ-de-Mars onder de Eiffeltoren als een bezetene lag te pennen in een schrift. Ze had er toen van gedroomd krantencolumnist te worden, of artikelen voor tijdschriften te gaan schrijven; de hele wereld strekte zich voor haar uit in een reeks oneindige mogelijkheden.

Wat was er gebeurd met die dromen, met al die deuren waarvan ze zo zeker was dat die voor haar geopend zouden worden? Ze beet op haar lip, wenste dat ze terug kon gaan in de tijd om die

naïeve, hoopvolle versie van zichzelf op te dragen meer kansen te grijpen, niet zo bang te zijn haar vleugels te spreiden, zich niet uit het veld te laten slaan. Maar daarvoor was het nu te laat, toch?

‘Mam?’ Piper onderbrak Julia’s neerwaartse gedachtespiraal. ‘Gaat het wel?’

Julia draaide zich naar haar drieëntwintigjarige dochter, haar enige kind, die naast haar zat in de taxi. Piper krijgen en opvoeden was het enige waarvan ze zeker wist dat ze het goed had gedaan in haar leven, waarop ze het trotst was. ‘Ja, hoor,’ zei ze glimlachend. ‘Ik vind het alleen jammer dat ik dit niet eerder heb gedaan.’

Piper pakte haar hand en kneep erin. ‘Maar we zijn er nu, mam.’

‘We zijn er nu,’ herhaalde Julia, terwijl de taxi een hoek omsloeg en de Eiffeltoren achter een gebouw verdween. Piper slaakte een voldane zucht en draaide zich weer naar het raampje om de stad aan zich voorbij te laten trekken.

Julia was altijd van plan geweest Piper mee te nemen naar de plek die al die jaren geleden haar hart had gestolen. Die zomer had heel veel voor haar betekend, maar op de een of andere manier was Julia dat vergeten.

Ze wierp een steelse blik op haar dochter. Pipers golvende donkere haar kwam tot halverwege haar rug en haar koffiebruine ogen fonkelden van opwinding. Een paar sproetjes dansten over de brug van haar neus en de twee diepe kuiltjes in haar wangen had ze van haar vader, Julia’s ex-man Ryan. Net na Pipers tiende verjaardag waren ze uit elkaar gegaan en hoewel Ryan geen slechte vader was geweest, was hij steeds verder uit beeld geraakt naarmate Piper ouder werd.

‘Mam?’ Piper draaide zich weer naar haar toe. ‘Nou doe je het weer.’

‘Wat?’

‘Mij aanstaren als een gekkie.’

Julia schoot in de lach. ‘Maar ik ben een gekkie.’

‘Ja, dat is zo.’ Piper glimlachte, maar Julia zag de droefenis in haar ogen. ‘Maar wel mijn lievelingsgekkie.’

‘Jij bent ook mijn lievelingsgekkie, lieverd,’ zei Julia toen de Seine eindelijk in beeld verscheen en ze de Eiffeltoren weer in al zijn glorie konden zien, glinsterend in het late ochtendlicht aan de overkant van het water op de Rive Gauche, de linkeroever van de rivier.

‘Niet te geloven dat we er zijn,’ zei Piper.

Julia hoorde de verwondering in haar stem. ‘Het wordt een fantastische week,’ zei ze met een overtuiging die ze niet voelde. Toen Piper haar aankeek zag ze tranen in haar dochters ogen. Haar pijnlijke buik verkrampde door schuldgevoel.

‘Weet je zeker dat het gaat, mam?’ vroeg Piper met een onzeker lachje. Ze stelde die vraag vaak de laatste tijd en het brak Julia’s hart elke keer dat ze dat deed.

‘Ja, hoor, lieverd.’ Julia wist echter dat Piper recht door haar heen kon kijken. En dat was logisch. Want Julia was stervende. Ze was net negenenveertig geworden en zou haar vijftigste verjaardag niet meer halen.

Voor Henry McGee begon het allemaal met een brief.

Nee, dat klopte niet helemaal. Het verhaal van Henry en Celeste Didier was feitelijk al een jaar of tachtig geleden begonnen in een vervallen appartement op de bovenste verdieping op de rue Dante. Henry had echter altijd gedacht dat het verhaal ook in Parijs geëindigd was. In 1943, toen Celeste was gearresteerd, gevangengezet en uiteindelijk gefusilleerd voor haar betrokkenheid bij het Franse verzet.

Maar blijkbaar was Celeste toch blijven leven, althans, dat stond in het bericht dat hij vorige week had ontvangen van haar kleinzoon Jean-Luc. Hij was tijdens het uitzoeken van zijn oma’s spullen haar dagboek uit het najaar van 1945 tegengekomen, dat

ze geschreven had nadat ze uit het concentratiekamp Ravensbrück was teruggekeerd in Parijs.

Uw naam komt daarin veelvuldig voor, had Jean-Luc uitgelegd, nadat hij vermeld had dat hij Henry met behulp van een privé-detective had opgespoord. Mijn oma dacht dat u was gesneuveld. Het is duidelijk dat ze zielsveel van u hield en nu ik haar zaken op orde breng, lijkt het me goed u hiervan op de hoogte te brengen.

Jean-Luc had Henry niet expliciet uitgenodigd om de oceaan over te vliegen voor een hereniging met Celeste, maar hij kon toch niet anders? De verloren liefde van zijn leven – de vrouw over wie hij zijn gehele carrière liedjes had geschreven – leefde nog.

Ik kom haar opzoeken. Henry had Jean-Luc per omgaande geantwoord op het e-mailadres dat de jongeman aan het eind van zijn brief had toegevoegd. *Ik arriveer maandag.*

Jean-Luc had meteen teruggemailed. *Het spijt me u te moeten meedelen dat mijn grootmoeder in een verzorgingshuis is opgenomen en zich niets meer herinnert van vroeger. Ik ben bang dat een bezoek aan Parijs zonde zou zijn van uw tijd.*

Maar Celeste zou hem wel herkennen, daarvan was Henry heilig overtuigd. Dat moest wel, toch? Henry wist absoluut zeker dat een liefde zoals zij die ooit gehad hadden nooit verdween, ook al was die in de schaduwen van de jaren begraven geraakt. Zolang Celeste nog leefde, zou Henry naar haar toe gaan. *Muziek zal haar terugbrengen,* had hij Jean-Luc geantwoord. *Lang geleden zong ik altijd voor haar en ik weet dat ze het zich zal herinneren als ze de muziek hoort.*

‘Meneer?’

Henry’s ogen schoten open; zijn gemijmer werd onderbroken door de komst van een slanke, donkerharige stewardess van Air France met schemerleurige ogen en dieprood geverfde lippen. Ze deed hem een beetje denken aan de Celeste die hij tachtig jaar geleden gekend had, een achttienjarige driftkikker wier felle hartstocht voor het Franse verzet haar bijna haar leven had ge-

kost. Hij keek de stewardess vanuit zijn stoel in de eerste klas met knipperende ogen aan. 'Ja?'

Ze keek opgelucht. 'Ik wilde alleen even... nou ja, controleren of het wel goed met u ging.'

Zelfs haar accent leek op dat van Celeste. Hij schonk haar een halve glimlach. 'U wilde waarschijnlijk zeker weten dat ik er niet opeens tussenuit geknepen was.'

Ze verschoot van kleur en haar ogen werden groot. 'Nee, hoor! Natuurlijk niet, meneer. Ik wilde alleen weten of u... nog iets nodig had.'

'Geeft niets,' zei hij. 'Ik waardeer uw bezorgdheid. Het gaat prima, *ma'am*, maar nu u toch hier bent, mag ik u vragen om een kopje koffie? Ik moet helder zijn als we aankomen.'

'Jawel, meneer. Komt eraan, meneer.' Ze leek zich opgelucht weg te haasten en Henry grinnikte. Men had hem verteld dat hij er goed uitzag voor zijn leeftijd: geen dag ouder dan tachtig, had zijn kleindochter Melanie hem verzekerd toen ze met de kerst bij hem was geweest. Maar feitelijk was hij bijna een eeuw geleden geboren en zijn huisarts zou hem nadrukkelijk gewaarschuwd hebben voor een trans-Atlantische vlucht als deze. Maar Henry zou toch niet naar hem geluisterd hebben. Hij zou naar het eind van de wereld reizen om Celeste weer te zien.

'Meneer?' De stewardess was terug met een dampende beker. 'Melk en suiker?'

'Nee, dank u,' zei hij met een glimlach terwijl hij de beker van haar aannam. Toen ze weer wegliep, bonkte zijn hart. Anderhalf uur tot hij weer terug was in Parijs. Anderhalf uur tot het verleden het heden inhaalde. Anderhalf uur tot zijn toekomst begon.

Hoe bezorgd Melanie Chaulet ook was over het feit dat haar opa op zijn leeftijd in zijn eentje van New York naar Parijs reisde,

ze was stiekem ook blij dat hij kwam. Opa Henry was het enige familielid dat ze nog had en op dit moment had ze behoefte aan iemand die onvoorwaardelijk van haar hield. Ze was echter volledig in verwarring over de reden van zijn komst.

Uiteraard wist ze dat opa Henry in Frankrijk had gediend tijdens de Tweede Wereldoorlog, maar het merendeel van de vragen die ze in de loop der jaren over die periode had gesteld was onbeantwoord gebleven, zelfs toen ze twee decennia geleden zelf naar Frankrijk was verhuisd om met Gilles te trouwen.

‘Het is opmerkelijk om te bedenken dat jouw leven zich zal afspelen in de stad waar ik ooit dacht het mijne door te brengen,’ had hij toen met tranen in zijn ogen gezegd. Maar daar was hij niet dieper op ingegaan en Melanie werd te zeer in beslag genomen door haar eigen liefdesleven om lang stil te staan bij haar opa’s verleden. Daarna had hij het nooit meer over Parijs gehad en ook al ging ze twee keer per jaar bij hem in New York op bezoek, hij was nog nooit bij haar geweest. Ze had altijd aangenomen dat dat kwam omdat hij op zijn leeftijd niet meer zo ver wilde reizen.

Maar nu had hij gisteren opeens gebeld om te vertellen dat hij hier vandaag om 8.05 uur zou landen met een vlucht vanaf JFK. ‘Ik heb net gehoord dat de vrouw van wie ik in Parijs hield nog leeft,’ had hij met een trillende stem van emotie gezegd.

‘De vrouw van wie u híéld?’ Melanie snapte er niets van. Opa Henry – een bescheiden songwriter die een aantal van de grootste hits van de afgelopen vijf decennia had geschreven – was vanaf zijn zesentwintigste getrouwd geweest met Melanies oma tot zij vijfendertig jaar geleden gestorven was. ‘U bedoelt voordat u met oma Betsy bent getrouwd?’

Opa Henry had gearzeld voordat hij met een verontschuldigende toon in zijn stem zei: ‘Ja, voordat ik met jouw oma ben getrouwd. Ik dacht... ik dacht dat mijn Celeste was overleden, zie je. En nu mag ik geen seconde meer verspillen.’

‘Ja, ja... Nou, u logeert natuurlijk bij ons,’ had Melanie vlug gezegd, hoewel haar bloeddruk al steeg door de complicatie van een onverwachte logé nu haar leven op het punt van instorten stond. Niet dat opa Henry dat wist. Niemand wist het. ‘Ik haal u op van het vliegveld.’

En nu was ze onderweg naar Charles de Gaulle en tolden er duizenden vragen door haar hoofd. Ze had altijd gedacht dat haar grootouders elkaars eerste liefde waren.

Mijn Celeste, had hij haar genoemd. Wie was die vrouw? Hoe had opa haar leren kennen? Was hij erin geslaagd haar uit zijn hart te wissen voordat hij met oma Betsy trouwde, of was ze er altijd geweest, een zwijgende derde tijdens de tientallen jaren van hun huwelijk?

Terwijl Melanie in haar Peugeot 208 voortkroop in het bijna stilstaande verkeer op de Boulevard Périphérique dwaalden haar gedachten af naar de niet zo zwijgende derde in haar eigen huwelijk. Amandine. Een vrouw vernoemd naar een noot die kennelijk Melanies echtgenoot had verleid. Of had Gilles haar verleid? Hoe dan ook, er was duidelijk sprake van een affaire.

Een paar avonden geleden was er een app binnengekomen toen Gilles aan het douchen was en zijn telefoon op de wastafel lag. Ze had er tijdens het tandenpoetsen een blik op geworpen zonder het bewust te willen lezen, en haar keel was samengeknepen toen ze beseftte wat ze zag.

Ik kan je nog ruiken op mijn huid, had er in het Frans gestaan. *Tot we elkaar weerzien, kussen van jouw Amandine*. En voor het geval er sprake kon zijn van enige verwarring over Amandines bedoelingen had de vrouw daar hulpvaardig een veelvoud van hartjes- en kusjesemoji's aan toegevoegd.

Melanie had vol ongeloof naar de app gestaard. Vervolgens had ze de opkomende walging doorgeslikt, snel een foto gemaakt voor het geval ze die nodig zou hebben en zich haastig uit de voeten gemaakt voordat ze moest erkennen wat ze had gezien.

Ze was net vijftig geworden en Gilles en zij zouden komende zomer hun twintigjarig huwelijk vieren. Natuurlijk wist ze dat ze niet meer zo fonkelnieuw was als twee decennia geleden toen ze als een blok was gevallen voor Gilles, die tien jaar ouder was. Er waren wat pondjes bij gekomen op haar heupen en ooit pronte onderdelen waren gaan zakken en hangen: een wrede truc van de zwaartekracht en de tijd. Maar ze had een betrouwbare *coiffeur*, die Melanies dikke haar jeugdig kastanjebruin hield, en een *esthéticienne*, door wier maandelijkse gezichtsbehandelingen ze nog steeds een huid had die grotendeels rimpelloos was.

Belangrijker was echter dat ze een belezen vrouw was die geïnteresseerd was in politiek en kunst en met iedereen en overal een gesprek kon voeren – eigenschappen waarvan ze dacht dat Gilles die waardeerde. Daarnaast was ze een vrouw die haar wens om kinderen te krijgen had opgeofferd, omdat Gilles ze niet wilde. Ze was een vrouw die haar vertrouwde omgeving had verlaten en een oceaan was overgestoken omdat ze van haar man hield.

Maar nu leek ze louter een vrouw die zich liet bedotten.

Ze was ook een vrouw die niet wist hoe ze verder moest. Moest ze de confrontatie aangaan met Gilles? Maar goed, stel dat zijn verklaring dan luidde dat zij over de houdbaarheidsdatum was? Dat hij besloten had dat het gras aan de andere kant van de heuvel groener was en wilde scheiden? Dat een verhouding niet zoveel voorstelde en ze er maar mee moest leven, of anders moest vertrekken? Ze was er nog niet klaar voor om opa Henry over Gilles te vertellen, want dat zou betekenen dat ze de situatie onder ogen moest zien – en ze had geen idee wat er verder moest gebeuren.

Het verkeer kwam weer in beweging op de Boulevard Périphérique en toen Melanie versnelde richting het vliegveld, naar haar geliefde opa, oefende ze een luchtige glimlach in de spiegel. Als Gilles de afgelopen dagen niet had gemerkt dat Melanie zichzelf niet was, zou opa Henry dat misschien ook niet doen.

George Gallagher kon nog steeds niet geloven dat hij ermee had ingestemd mee te gaan naar Parijs, een beslissing die volkomen atypisch was voor hem. Hij was geen man die risico's nam; hij had zijn hele leven op veilig gespeeld. Maar toen Lou Robinson hem twee maanden geleden had gebeld met de vraag of hij mee wilde op een reis van Vietnamveteranen die wilden zien waar de vredesakkoorden van 1973 waren getekend, had George voor hij het wist ja gezegd, ook al was hij sinds zijn vrouw Sally tien jaar geleden was gestorven nooit meer dan een paar uur uit de buurt van zijn huis geweest. Zij was altijd degene die hun vakanties plande.

‘Kom op, wanneer hebben we voor het laatst een avontuur beleefd?’ had Lou over de telefoon gezegd. ‘Trouwens, ik kan me een reis voor Vietnamveteranen niet zonder jou voorstellen, George.’

Dat kon George zelf ook niet. Sinds ze meer dan vijftig jaar geleden samen in de D Company van het 1st Battalion, 46th Infantry Regiment hadden gevochten, was Lou zijn beste vriend.

Dat ze samen de gruwelen van die oorlog hadden overleefd was het eerste wonder, en dat ze na al die tijd nog steeds vrienden waren het tweede. Ze woonden anderhalf uur rijden bij elkaar vandaan in Florida en kwamen één keer per maand bij elkaar om te lunchen, wat tevens zo'n beetje Georges sociale leven was sinds zijn pensioen als economieprofessor.

De andere veteranen in hun reisgezelschap waren vreemden voor hen: twee legerverpleegkundigen die samen gediend hadden, drie gevechtsveteranen met hun echtgenotes en een vierde die net als George en Lou weduwnaar was en eropuit leek zich op elke vrouw die in zijn buurt kwam te storten. Het feit dat de man – die zichzelf had voorgesteld als Cliff – tevens een zwarte baret op zijn kalende hoofd droeg, maakte zijn lachwekkendheid alleen maar áf.

Nu ze in de achterhoede van hun kleine gezelschap liepen, moesten ze hun best doen hun gezicht in de plooi te houden omdat de weduwnaar met baret wederom liep te flirten met de twee verpleegkundigen.

George keek Lou aan en sloeg zijn ogen ten hemel. 'Stel je voor dat je zo veel zelfvertrouwen hebt,' zei hij op gedempte toon.

'Laat staan dat immense geloof in je aantrekkingskracht bij de andere sekse,' antwoordde Lou grinnikend. 'Ben jij ook zo in de buurt van de dames van Gainesville?'

'O, zeker,' zei George met een grijns. 'Ze vallen als bosjes voor me als ik mijn baret op heb.'

Lou schoot in de lach en George moest zijn best doen om de lach op zijn gezicht te houden. Feitelijk zou hij maar wat graag de brutale zelfverzekerdheid van de weduwnaar bezitten.

'Hij is schaamteloos,' zei Lou. 'Wat een manier om door het leven te gaan, hè?'

'Zeg dat wel,' beaamde George hoofdschuddend.

Een tijdje later gaf Lou hem een por met zijn elleboog. 'Waar ben je met je gedachten?'

George kon zich zijn kennismaking met Lou – een van de slechts vier zwarte mannen in hun eenheid – in de lente van 1969 nog goed herinneren. ‘Lou Robinson,’ had hij gezegd, terwijl hij zijn hand uitstak naar de kerel naast George in de rij. De rotzak had geweigerd hem de hand te schudden. ‘Ik wil geen zwarte vrienden,’ had hij gezegd, waarna hij op de grond had gespuugd. George had hem toegebeten: ‘Jammer voor je, eikel, want er kan een dag komen waarop Lou moet beslissen of hij jouw leven al dan niet moet redden.’ Vervolgens had George Lou stevig en nadrukkelijk de hand geschud en sindsdien waren ze vrienden.

‘O, ik vroeg me gewoon af of Romeo hier het ooit zal opgeven.’ George maakte een hoofdbeweging naar de man die nu de aandacht probeerde te trekken van weer een ander passerend groepje vrouwen.

‘Je moet toch respect voor hem hebben,’ zei Lou grinnikend. ‘Is Parijs niet de stad van de liefde?’

‘Volgens mij is elke stad die deze man bezoekt de stad van de liefde,’ antwoordde George glimlachend.

Lou lachte, maar zei niets. ‘Was jouw huwelijk met Sally ook zo romantisch?’ vroeg hij even later.

‘Neu.’ Hij was eerlijk en voelde zich een mislukkeling. Hij was nooit ontrouw geweest, maar dat wilde nog niet zeggen dat hij de man was geweest die Sally verdiend had. Ze was een goede vrouw. ‘En jij? Had jij dat wel met Lavonda?’ Lavonda was twee jaar na Sally gestorven en Lou – een gepensioneerd financieel adviseur – was net als George nooit hertrouwd.

‘Amper.’ Lou fronste en leek op het punt te staan nog iets anders te zeggen, maar toen was het moment voorbij en gaf hij George een por. ‘Maar goed, het lijkt erop dat hij de laatste is die licht, want terwijl *monsieur* Baret zijn geluk bij iedereen beproeft, worden jij en ik samen oud.’

‘Hé,’ zei George, terwijl hij Lou met zijn schouder aanstootte. ‘Wie noem je oud?’

‘Mijn excuses. We zijn natuurlijk een stel jonge honden.’

De mannen grinnikten en deden er vervolgens het zwijgen toe omdat hun jonge Franse reisleader zijn vlag opstak en voorstelde om even te gaan lunchen bij een Engelse pub vlak bij de Notre Dame.

Julia had een hotel geboekt op de rue Gît-le-Coeur in het Quartier Latin: de smalle, middeleeuwse straat waar ze tijdens die volmaakte zomer zevenentwintig jaar geleden had gewoond en die ook bekendstond omdat er verscheidene Beat Poets uit de jaren zestig van de vorige eeuw gehuisvest waren geweest, zoals Allen Ginsberg en William S. Burroughs. Toen hun taxi voorreed stakte haar adem omdat het allemaal zo vertrouwd was. Het restaurant op de hoek had een andere naam en de fietsen die tegen de gebouwen leunden waren stevige, neongroene huurexemplaren in plaats van de barrels met tien versnellingen, maar de straat zag er grotendeels nog net zo uit als ze zich herinnerde, en het idee dat die hier al die tijd was geweest en had gewacht op haar terugkeer had iets geruststellends.

‘Hoe voel je je, mam?’ vroeg Piper toen de chauffeur hun koffers uit de achterbak tilde. ‘Heb je pijn?’

‘Nee, hoor,’ zei Julia opgewekt en dat was slechts een kleine leugen. Haar buik deed nu voortdurend pijn en ze wist dat dat met het verstrijken van de maanden alleen maar erger zou worden. Maar nu was het nog houdbaar, vooral met behulp van de steroïden die haar dokter had voorgeschreven. Soms vergat Julia zelfs een fractie van een seconde dat ze ziek was. Dat hoorde ze tenslotte ook niet te zijn, toch? Mensen van halverwege de veertig hoorden geen stadium drie alvleesklierkanker te krijgen.

Een tijdlang had de chemotherapie gewerkt. Julia’s kanker was niet uitgezaaid. En hoewel ze zich voortdurend doodmoe en ziek

voelde, was ze er nog steeds om Pipers moeder te zijn. Die jaren van behandeling hadden haar in ieder geval in staat gesteld om haar dochter haar bachelor door te helpen.

Maar zoals haar oncoloog al had voorzien, waren haar kercellen uiteindelijk te slim en te evasief geworden. De kanker zat nu ook in haar lever en haar botten. ‘Het spijt me, Julia,’ had dokter Drayton afgelopen maand ernstig gezegd tijdens een wat zij had beschouwd als een routineafspraak. ‘We hebben alle beschikbare standaardopties van chemotherapie gebruikt en zijn nu op een punt beland waar behandeling geen zin meer heeft. Uiteraard is het aan jou, maar ik raad je aan ermee te stoppen. Als ze je tumoren niet langer in toom kunnen houden, is dat de bijwerkingen niet waard.’

‘Oké,’ had Julia gezegd. ‘En wat doen we dan nu? Een klinisch onderzoek? Immunotherapie?’ Misschien gloorde er zelfs iets nieuws aan de horizon waarover ze nog niets wist. Ze was jong. Ze was over het geheel genomen in goede conditie. Ze hoorde nog veel meer tijd te hebben.

Maar dokter Drayton had zijn blik afgewend. ‘Zoals je weet hebben we ons aangemeld voor elk mogelijk onderzoek, maar door de progressie van jouw specifieke ziekte kom je helaas voor niet een daarvan in aanmerking. Ik heb nog wel wat dingen uitstaan voor het geval dat. We blijven ons best doen om jouw kwaliteit van leven te steunen, maar op dit moment ben ik bang dat genieten van de tijd die je nog hebt het enige is wat ik je kan aanbevelen.’

Met ogen vol tranen had ze, gewoon voor het geval ze het niet goed begrepen had, gevraagd: ‘Dus u zegt dat ik uitbehandeld ben?’

‘Ik zeg dat het jouw keuze is. Maar chemotherapie lijkt niet meer te werken.’ Hij bleef haar aankijken. ‘Ik vind het echt heel erg.’

Ze had meteen een second opinion gevraagd, maar hetzelfde

antwoord gekregen. Ze had het eindstation bereikt en veel geluk gehad dat ze überhaupt al zo lang leefde met de ziekte. Ze zou dankbaar moeten zijn voor de extra tijd die ze had gekregen. Voor de kans om Piper het nest te zien verlaten. Voor de tijd die ze had gekregen om alles te regelen en Piper te begeleiden naar wat er nu komen ging.

Maar het was niet genoeg. Bij lange na niet. Elke keer dat ze naar haar dochter keek – haar stoutmoedige, briljante, prachtige dochter – kon ze het wel uitschreeuwen. Waarom kon ze niet hier zijn om Piper voor het eerst verliefd te zien worden? Te zien trouwen? Misschien zelfs op een dag kinderen te zien krijgen? Zelfs als er een wonder gebeurde en ze wel voor een klinisch onderzoek in aanmerking kwam, zou dat haar leven slechts met maanden verlengen, niet met jaren. De kanker had zich al door haar lichaam verspreid.

Toen Julia eindelijk de moed had verzameld om Piper te vertellen wat dokter Drayton had gezegd, had Piper haar omhelsd en zo stevig vastgehouden dat Julia ervan overtuigd was dat haar ribben zouden breken. ‘Ik hoef in ieder geval geen chemo meer,’ had Julia zo opgewekt mogelijk gezegd, waarmee ze zowel zichzelf als Piper ervan probeerde te overtuigen dat er nog wat van te maken was. ‘Dokter Drayton zei dat ik me een tijdje beter zal voelen voordat het minder gaat.’

Piper had een traan weggeveegd en gezegd: ‘Dan gaan we naar Parijs. Zo snel mogelijk.’

‘Parijs?’

‘Je hebt altijd terug gewild, mam. Nu heb je de kans.’

Piper had gelijk: Julia had er altijd over gefantaseerd dat Piper en zij op een dag op avontuur zouden gaan in de Lichtstad. En als kanker haar iets had geleerd, dan was het wel dat je in het heden moest leven. ‘Goed dan: we komen eraan Parijs!’ had ze zo vrolijk mogelijk gezegd.

En nu, twee weken later, waren ze er. Julia was verbaasd over

hoe gehaast Piper, die tijdelijk verlof had opgenomen van haar studie Engels, het allemaal gepland had en hoe ze had gestaan op de specifieke data van hun reis. 'Ik heb een verrassing voor je, mam,' had Piper gezegd toen Julia daarnaar geïnformeerd had. 'Laten we het er maar op houden dat er in Parijs iets gaat gebeuren wat volgens mij veel voor jou betekent. Ik heb het gevoel dat het zo moest zijn.' Ze had triomfantelijk gelachen en geweigerd er meer over te vertellen.

'Wil je een dutje doen, mam?' vroeg Piper nu, terwijl ze hun bagage de hotellobby in zeulden. 'Of heb je zin om eerst te gaan lunchen?'

'Lunchen.' Julia forceerde een glimlach, want eigenlijk was ze bekaf. Ze sliep nu elke dag een paar uur en dat betekende dat Piper een groot deel van deze week in haar eentje zou zijn. Piper had haar ervan verzekerd dat dat prima was en ze met alle liefde door Parijs wilde dwalen terwijl haar moeder uitrustte. Desalniettemin was Julia vastbesloten alles wat ze mogelijkerwijs aankon samen met haar dochter te doen. Hoe moest ze anders de herinneringen maken die de korte tijd dat ze er nog was lang zouden overleven?

'Zeker weten, mam?'

'*Mais oui,*' zei Julia in haar beste Frans dat, zo moest ze bekenen, nogal armzalig was. 'Ik sterf van de honger.'

'Een paar straten verder is een café dat Le Petit Pont heet,' zei Piper. 'Wil je dat proberen? TikTok staat er vol van.'

'Hoe kan ik de wijsheid van TikTok negeren? We frissen ons even op en dan gaan we.'

Er knaagde iets aan Melanie. Henry had het gezien zodra zijn kleindochter hem ophaalde op het vliegveld. Ze fronste en haar schouders stonden stijf van de spanning.

‘Alles goed, schat?’ had hij gevraagd nadat ze elkaar omhelsd hadden, zijn kleine koffer in de achterbak van haar glimmende zwarte Peugeot hadden gezet en waren ingestapt voor de rit terug naar Parijs.

Die vraag leek haar aan het schrikken te maken. ‘O... ja, hoor. Alles goed, opa Henry.’ Maar het klonk als een leugen en de manier waarop haar wenkbrauwen samentrokken onderstreepte zijn argwaan. Het werd Henry zwaar te moede. Dit had vast met Celeste te maken. Sterker nog, hij had zich daar de hele weg hiernaartoe zorgen over gemaakt. De manier waarop hij het Melanie verteld had, was weinig diplomatiek geweest en nu zat ze ermee in haar maag. ‘Ik besef dat ik het niet goed uitgelegd heb,’ zei hij nu, trekkend aan zijn kraag. Zijn hals vlamde op van schaamte. ‘Ik kende Celeste al voordat ik met je oma trouwde, snap je. Ik had te horen gekregen dat ze gestorven was en daar was ik kapot van, maar ik zwoer haar uit mijn hoofd te zetten. Ik hield echt van jouw oma, heel veel.’

Melanie schonk hem een blik die hij niet kon ontcijferen. ‘O. Oké.’

Henry zuchtte. Hij maakte er echt een potje van. ‘Wat ik wil zeggen, Melanie, is dat er nooit een andere vrouw is geweest toen ik met je oma getrouwd was.’

‘Mooi,’ zei Melanie.

Ze reden een paar minuten zwijgend door de buitenwijken van Parijs en Henry wierp een paar steelse blikken op zijn kleindochter, wier knokkels op het stuur wit waren. Ze was duidelijk kwaad, iets wat eerlijk gezegd niets voor haar was. Ze was zijn enige kleinkind, en omdat zowel Betsy als Melanies ouders overleden waren, hadden ze alleen elkaar nog – en Melanies echtgenoot Gilles natuurlijk.

Melanie had altijd iets onbezorgds over zich gehad, maar nu hij naast haar zat op de rijdersstoel had hij het gevoel de auto te delen met een onweersbui. Henry slikte zijn schuldgevoel over

de liefde die hij tachtig jaar voor Celeste had gekoesterd in en schraapte zijn keel. 'Melanie, ben je boos op me?' Hij en zijn kleindochter waren altijd open tegen elkaar geweest en ook nu had het geen zin om om de hete brij heen te draaien.

'Boos op u?' Melanie keek verbaasd. 'Nee, natuurlijk niet.'

'Schat, ik ken je al vanaf je geboorte. Er zit je iets dwars en als je boos bent over Celeste moet je weten –'

'Gilles heeft een verhouding,' flapte Melanie er opeens uit.

Henry schrok zo dat hij even met stomheid geslagen was. 'Gilles?' kreeg hij er uiteindelijk uit. De echtgenoot van zijn kleindochter was ongeveer zo charismatisch als een theedoek. Hij had nooit begrepen wat een stralende verschijning als Melanie had gezien in zo'n saaie man. Gilles een verhouding? Dat leek onmogelijk, niet het minst omdat een verhouding een bepaalde mate van initiatief vergde. 'Weet je dat heel zeker?'

Melanie knikte en barstte in snikken uit. Ze reed de berm in en sloeg haar handen voor haar gezicht.

Henry streek even over haar rug en balde toen zijn handen tot vuisten. 'Waarom heb je me dat niet verteld?' vroeg hij liefdevol.

Ze haalde haar neus op, wreef in haar ogen en keek hem aan. 'Ik ben er pas net achter.' Haar gezicht betrok. 'Ik zag een app op zijn mobiel. Amandine heet ze.'

Henry snoof. 'En wat zei Gilles?'

'Ik heb hem nog niet verteld dat ik het weet.'

'Waarom niet?'

Melanie oogde ellendig. 'Omdat... Nou ja... Het voelt gewoon alsof mijn hele wereld elk moment op zijn kop kan gaan staan en daar ben ik nog niet klaar voor. Trouwens, is dit niet gewoon iets wat Fransen doen? Misschien heb ik het recht niet om boos te zijn.'

'Natuurlijk wel. Jullie hebben geloften afgelegd, Melanie.' Henry zuchtte. Melanies huwelijk was ermee begonnen dat ze haar eigen leven in de vs opgaf om aan de overkant van de oceaan

opnieuw te beginnen met Gilles in zijn vaderland. Gilles was gewoon de carrière blijven nastreven die hij altijd had willen hebben en Melanie had nog steeds de baan als schoolhoofd die ze twintig jaar geleden, na haar verhuizing hiernaartoe, had gekregen – en waarvan Henry wist dat ze daar nooit blij mee was geweest. Het was echter niet aan hem geweest om deze zaken bij haar aan te kaarten. De taak van een opa was tenslotte het zoveel mogelijk steunen van zijn kleinkind en trouwens, het was nooit verstandig om je met het huwelijk van een ander te bemoeien. Wie wist wat er werkelijk gaande was achter gesloten deuren? Maar nu had Gilles voor Melanie de volmaakte opening geschapen om haar keuzes te heroverwegen. ‘Hou je van hem, Melanie?’ vroeg Henry voorzichtig.

Ze keek verbaasd, alsof die vraag niet bij haar was opgekomen. ‘Natuurlijk. Hij is mijn man, opa Henry.’

‘Maar hóú je van hem?’

Ze was even stil en hield haar ogen op de weg gericht. ‘We zijn al twintig jaar samen. Misschien is het onrealistisch om te verwachten dat er nog een vonk is.’

‘O, Melanie. Daar ben ik niet zo zeker van.’ Leefden Melanies ouders nog maar. Zij zouden wel weten wat ze moesten zeggen, toch? Maar ze waren allebei al verscheidene jaren geleden gestorven. Henry was de enige die Melanie nog had en hij voelde zich extreem slecht uitgerust om om te gaan met alles wat met liefde te maken had, aangezien hij stiekem een leven lang liefdesliedjes had geschreven voor de vrouw die hij was verloren in plaats van voor de plichtsgetrouwe echtgenote die hem een prachtige zoon en een heerlijk leven had bezorgd. In een bepaald opzicht was hij geen haar beter dan Gilles. ‘Je moet eerlijk tegen hem zijn, Melanie.’ Dat was iets wat Henry wél zeker wist. ‘Je moet hem vertellen dat je weet van zijn verhouding. En dan moet je goed luisteren naar zijn reactie. Jij hebt zoveel opgeofferd om dit huwelijk te laten slagen. Het is nu zijn beurt om water bij de wijn te doen.’